

Bijlage 1. Vrouwen - Onderdrukking

Artikel uit het boekje 'En Nu Is Het Uit', Anti-WegwerpVrouw-Komitee, blz 118
Uitgave van De Strijdijzers, 1981

VROUWEN - ONDERDRUKKING

(noot, de spelling uit 1980 is aangehouden)

Is het woord vrouwenonderdrukking niet wat overdreven? Vrouwen worden toch niet vervolgd, uitgehongerd of gemarteld?

Nee, maar ze worden wel uitgebuit, vernederd, verkracht en soms zo mishandeld, dat je van martelen kunt spreken. En toch vinden veel vrouwen vrouwenonderdrukking nog steeds een overdreven woord! Enkele redenen hiervoor zijn:

1. De ergste vormen van vrouwenonderdrukking spelen zich binnenshuis af, zonder getuigen, achter gesloten deuren. De gesloten deur, ooit uitgevonden om veilig te zijn en bezit te beschermen, heeft voor een groot aantal vrouwen in Nederland (en daarbuiten) de onveiligheid alleen maar vergroot. Dat er zoveel vrouwen thuis mishandeld worden, werd pas geloofd toen vanuit het feminisme het eerste Blijf-van-mijn-Lijf-huis werd gesticht (nu, in 1981, zijn er al 16 van die huizen). Vóór deze opvanghuizen er waren konden mishandelde vrouwen nergens naar toe vluchten. Familie stuurde hen meestal weer terug, vaak uit angst voor de man. Ook de officiële hulpverlening is in eerste instantie gericht op gezinshereniging - maar al te dikwijls wordt de vrouw gechanteerd met de kinderen. Want vrouwen horen in het gezin. Het is dus maatschappelijk minder gewenst dat zij een eigen leven kunnen opbouwen. De mogelijkheden hiertoe liggen dan ook niet voor het grijpen. Maar veel thuis mishandelde vrouwen lopen nooit weg. Ze durven niet, ze voelen zich schuldig, ze schamen zich. Ergens in Amsterdam-West wordt in een achterhuis 's nachts eens in de week een vrouw door haar man in elkaar geramd. Dat duurt ongeveer 1 uur. In de zomer, als de slaapkamerramen open staan, roepen de burens na een uurtje of het niet wat rustiger kan. Niemand helpt, natuurlijk, het gebeurt toch binnenshuis? Die vrouw, die zie je wel eens over straat lopen. Ze loopt heel dicht langs de huizen, met neergeslagen ogen en groet niemand. ZO schaamt ze zich dat ze slachtoffer is!

2. Het woord vrouwenonderdrukking lijkt ook overdreven, omdat we de 'minder erge' vormen van onderdrukking en uitbuiting in het huishouden de gewoonste zaak van de wereld vinden. Vrouwen wordt aangeprezen dat huisvrouw-zijn prettig en normaal is, en we geloven dat, temeer omdat er weinig alternatieven zijn. (Een beschrijving van de uitbuiting van de huisvrouw is te vinden in het stuk Vrouwenarbeid Adelt **XXX** en in de 'Open Brief', bijlage 4 **XXX**.) Maar je zou de mannen moeten meemaken als ze dat vermoeiende, nooit eindigende routinewerk zouden moeten doen zonder waardering, zonder vaste beloning en zonder pensioenrechten. Die mannen zouden zich onmiddellijk bundelen en eisen stellen. De actiegroep 'Ook mannen hebben recht op een aanrecht' eist inderdaad al opvoedersloon in plaats van kinderbijslag.

3. 'Vrouwenonderdrukking' lijkt helemaal een overdreven woord als we het toepassen op de meest voorkomende vormen ervan. De subtiele onderdrukking van alledag, die ons zelfvertrouwen ondermijnt, *willen we ons niet realiseren*. Het is ook vernederend om te ontdekken dat we steeds weer in de hoek gedrukt worden. Prettiger is het om niet te reageren op de dagelijkse neerbuigende grappen of pesterijtjes van mannen. Nog prettiger is het om deze beledigingen helemaal niet op te merken. In een groot aantal gevallen maken we er dan ook maar iets moois van. Bijvoorbeeld: nageroeven te worden op straat is een vorm van aandacht; dat bewijst dat we er nog *mogen* zijn.

We beseffen allang niet meer dat we ons pas 'iets' voelen als de één of andere man notitie van ons neemt. Hoe slecht bedoeld die aandacht ook is, het is een man en hij merkt ons tenminste op, daar gaat het om.

Alle mannen onderdrukkers?

Feministen wordt vaak verweten dat ze alle mannen over één kam scheren: alle mannen zijn onderdrukkers. Daar wordt dan tegenin gebracht dat niet *alle* mannen even erg zijn en dat mannen ook onderdrukt worden, op hun werk bijvoorbeeld. Dat is natuurlijk zo. Alleen worden mannen altijd door andere mannen onderdrukt, *nooit* werkelijk door vrouwen. Vrouwen kunnen thuis wel eens iets weigeren en hun man daarmee misschien onder druk zetten. Maar de man kan altijd verhaal halen buiten de deur, terwijl z'n vrouw dan afgaat ('Kenau'; 'ze heeft de broek aan' enz.). Zijn alle mannen vrouwenonderdrukkers? Ja. Het enige waarin ze verschillen zijn de methoden die ze gebruiken. Die variëren van een beledigend grapje tot regelrechte vrouwenmoord.

VERSCHILLEN TUSSEN VROUWEN EN MANNEN

We hebben hierna een paar verschillen in opvatting en gedrag van vrouwen en mannen zo uitgewerkt dat ze te herkennen zijn, omdat ze aansluiten bij onze dagelijkse ervaring. We hebben dit gedaan om duidelijk te maken dat je niet toevallig met één vervelend exemplaar van de man-soort was getrouwd, maar dat alle vrouwen door alle mannen worden onderdrukt, of ze nu getrouwd, ongetrouwd, rijk, arm, mooi, lelijk, jong of oud zijn. En of we het nu over de seksuele, psychologische of juridische verschillen hebben, altijd zijn ze in het nadeel van vrouwen. Ons bewust worden van de onderdrukkende mechanismen (ook in onszelf), de vernederingen onder ogen durven zien en erover durven praten met andere vrouwen betekent een eerste stap op weg naar algehele bevrijding van ons allemaal.

Een échte vrouw en een échte man

Wat is een vrouw? Dat wordt door mannen bepaald.

Dat geldt voor ons uiterlijk: smalle schouders en ronde heupen hoort een vrouw te hebben. En de vrouwen met brede schouders proberen zich van boven smal te maken - dus: schouders laten hangen. Dat geldt voor ons gedrag: vriendelijk en mannen-steunend. En de vrouwen met recht-toe-recht-aan gedrag, een harde stem en eigen initiatief proberen zacht te praten en te doen alsof ze geen eigen wensen hebben.

Dat geldt voor onze seksualiteit: zelf actief zijn is alleen gewenst op zijn voorwaarden en orgasme is verplicht. En we zijn passief en we doen alsof we klaarkomen.

Dat geldt voor ons 'levensdoel': trouwen en kinderen krijgen. Als we ons uitleveren aan een man als zijn bezit, dan zijn we een braaf meisje en worden we bevorderd tot mevrouw. En alle ongetrouwde vrouwen voelen zich minderwaardig.

Pas als we ons geheel aanpassen aan de mannendenkbeelden over vrouwen en ons met huid en haar van een man afhankelijk maken, dan zijn we een *echte vrouw*.

Terwijl we zo bezig zijn ons klein te (laten) maken door mannen om als échte vrouw te worden goedgekeurd, hebben we niet meer in de gaten dat mannen in de eerste plaats charmant of vervelend tegen ons doen om in de ogen van andere mannen een 'vrouwenversierder' of 'vrouwenverwoester' te zijn.

Zelfs als een man alleen met ons is, kijkt hij naar zichzelf alsof hij *door de ogen van afwezige mannen* kijkt: zie mij eens de stoere bink, de slimme verleider, de charmante verteller. En wij maar denken dat dat vertoon van mannelijke stoerheid, die verleidingskunsten of die amusante praat voor óns bedoeld zijn. Nee hoor, wij zijn alleen maar de *aanleiding* voor hem om zijn mannenrol te spelen of ermee te experimenteren. Zoals we seksobject zijn, zijn we ook conversatieobject, verleidingsobject en noem maar op.

Je merkt dit soms heel pijnlijk, wanneer een man zich in gezelschap heel anders tegen je gedraagt dan wanneer hij alleen met je is. In gezelschap laat hij je ineens afgaan, of maakt een hatelijke opmerking waar je niks op terug weet te zeggen, omdat je er helemaal niet op bedacht was.

Dit gedrag is bedoeld voor de omstanders, vooral de mannelijke omstanders, en wil zoveel zeggen als: 'ik sta boven deze vrouw en dat moet zij weten ook. Ik ben een echte man, zo hard als steen; ik ben dus één van jullie.'

Zowel voor de vrouw in kwestie als voor andere vrouwen betekent dit gedrag: ‘Vergeet niet dat ik een man ben en dat ik de baas ben’. Om als een échte man te worden beschouwd, zijn mannen afhankelijk van elkaars oordeel.

Het onderdrukkende voor vrouwen is dat mannen om zich een echte man te voelen afhankelijk zijn van elkaars oordeel en dat vrouwen om zich een echte vrouw te voelen ook afhankelijk zijn van de goedkeuring van mannen!

Het vrouwelijke oordeel speelt dus géén rol.

Verliefdheid bij mannen en bij vrouwen

Merkwaardig lijkt het dat mannen die vrouwen beledigen en vernederen, ook verliefd kunnen worden op vrouwen en haar de hemel op aarde beloven. Voor deze tegenstelling is wel een verklaring: mannen kunnen zich alleen met behulp van vrouwen groot en waardevol voelen. Ze kunnen elkaar niet het gevoel geven groot en belangrijk te zijn, als gevolg van hun onderlinge machtsstrijd en opschepperij, waarbij ze elkaar steeds proberen te overtreffen; het meest gebruikte middel daarbij is elkaar kleineren en naar beneden trappen. Als ze gehavend uit de onderlinge strijd te voorschijn komen hebben ze een vrouw nodig om hun wonden te likken en om hen vervolgens op te vijzelen. Daarom houden ze van ons: ze hebben ons nodig. Bovendien kunnen ze zichzelf verheffen door ons te onderdrukken. En omdat ze ons ook verachten - wij zijn mindere mensen - haten ze ons erom dat ze ons nodig hebben. Mannen hebben zo altijd een haat-liefde verhouding tot vrouwen.

Verliefdheid bij mannen is iets heel anders dan verliefdheid bij vrouwen. Wij willen ons in de armen van een sterke en toch aardige man storten en vervolgens de ogen sluiten voor de wereld, waar eigenlijk toch geen plaats voor vrouwen is. We willen in hem opgaan en het aardse ontstijgen. Eigenlijk willen we gewoon verdwijnen, We hoeven nu niets meer, want doordat hij ons uitverkoren heeft zijn we als vrouw geslaagd: een échte vrouw.

Hij kan alleen verliefd op ons zijn door ons te idealiseren: ons in gedachten te verheffen boven de minderwaardige soort die vrouwen zijn. Hier ligt onze kans: bewijzen dat we mooier, beter, liever, veelzijdiger, sexy-er enzovoort zijn dan de andere vrouwen. Maar helaas is deze opgave onrealistisch, zodat de verliefdheid eindigt als we ‘door de mand vallen’ en een gewone vrouw blijken te zijn. Met een bons komen we uit zijn armen op de aarde terug.

De totaal niet op elkaar aansluitende behoeften maken dat het samengaan van mannen en vrouwen onharmonieuzer en hopeloziger is naarmate het intensiever is. Als je dit eenmaal inzielt, kun je je maar misschien het beste hoofdschuddend afwenden en alleen nog mijmeren over de vraag hoe dit in ‘s hemelsnaam allemaal heeft kunnen gebeuren.

Je kunt natuurlijk ook de strijd aanbinden. Tenslotte kunnen alleen mensen de maatschappij veranderen. Je kunt dan natuurlijk het beste beginnen met ophouden mannen te steunen en vanaf nu je energie en liefde geven aan vrouwen en de vrouwenstrijd.

Mannen nemen vrouwen niet serieus maar alleen elkaar

Eigenlijk is het heel eenvoudig: vrouwen zijn vreemde wezens, ‘raadsels’, maar vaststaat dat zij van een mindere soort zijn. Mannen zijn de norm. Mens = man

Het is dus geen wonder dat mannen vrouwen niet serieus nemen. Meestal uit zich dat in kleineren (‘meisje, kindje, vrouwtje, schatje’), soms in een vrouw op een voetstuk zetten, meestal z'n moeder. Dit laatste lijkt heel wat, maar het komt neer op aanbidding van de nederigheid, tot voorbeeld van alle vrouwen, in het bijzonder tot voorbeeld van de echtgenote. Want ook op een voetstuk is een vrouw passief en machteloos - ze mag er niet af, maar moet beantwoorden aan de verwachtingen van de aanbieder.

Mannen nemen vrouwen niet serieus op ongeveer dezelfde manier waarop wij kinderen en huisdieren niet serieus nemen: ze zijn leuk en lief en aantrekkelijk, maar niet om mee te praten.

Dat mannen vrouwen niet als echte mensen beschouwen, blijkt ook uit het feit dat ze elkaar soms vrouwen ‘doorgeven’.

In sommige situaties nemen mannen elkaar niet serieus. Vaak uit zich dat in kleineren of berust dat op angst voor machtsverlies.

Maar tegenover vrouwen trekken mannen één lijn. De dokter en de echtgenoot trekken één lijn tegenover de vrouw met klachten. In de relatietherapie doen de psycholoog en de echtgenoot het. In echtscheidingsprocessen heeft de advocaat van de ene partij weleens de neiging het op een akkoordje te gooien met de advocaat van de tegenpartij ten voordele van de man en ten nadele van de vrouw. Bij elk probleem met haar man merkt een vrouw dat ook de instellingen in onze mannenmaatschappij, zoals de familie en de meeste hulpverleningsinstanties, op de hand van de man zijn. Niet alleen bij problemen, maar ook in het dagelijkse leven geldt dat mannen één lijn met elkaar trekken.

Vrouwen met een baan merken vaak dat bij meningsverschillen met een man de mening van die man automatisch voorrang krijgt.

Als mannen samen praten heet dit discussiëren of vergaderen; als vrouwen samen praten heet dit klutsen.

Mannen en ook heel wat vrouwen vinden dat alleen een gesprek met mannen de moeite waard is. Mannen hebben iets mede te delen en van mannen leer je tenminste nog eens wat, terwijl vrouwen geen gesprekstof hebben, niet kunnen discussiëren, omdat zij de draad niet kunnen vasthouden en alleen over oninteressante dingen kunnen praten zoals huishouden, kinderen of ziektes. Vrouwen onder elkaar zijn chaoties, hysteries en humorloos (vooral feministen), wordt er gezegd. En omdat mannen vinden dat vrouwen onder elkaar eigenlijk niets te bespreken hebben, vinden zij het niet meer dan normaal dat we voor hen altijd beschikbaar zijn en een gewillig oor vormen.

Je zult een man nooit horen zeggen: 'mijn vrouw vindt' of 'die vrouw heeft dat al eerder zo goed gedaan'. Dat komt niet eens in zijn hoofd op. Heeft z'n eigen vrouw of een vrouw op het werk eens een goed idee geopperd, dan neemt hij dat over als zijn idee. En vrouwen weten dat: willen we dat een man iets voor ons doet, dan geven we hem het idee dat hij dat plan zelf bedacht heeft.

En nooit, nee nooit zal een man tegen een vrouw zeggen dat haar ideeën of raadgevingen succes hadden bij zijn collega's of bij zijn vrienden. Hij zal ook niet trotser op haar worden of haar meer gaan waarderen. Integendeel, hoe betere adviezen vrouwen geven en hoe origineler ideeën zij mannen aan de hand doen, hoe meer hij hen zal haten en onderdrukken. De hem gratis aangeboden adviezen zal hij niet als een loyaal gebaar van haar opvatten, maar eerder als een bewijs van onmacht van hemzelf. Hij zal nog harder in het openbaar roepen dat vrouwen over het geheel genomen niet die hersens hebben of niet dat speciale technische gevoel of niet de goddelijke vonk die mannen wél hebben.

En hij zal met vuur onderstrepen dat vrouwen dus niet meetellen als het gaat om kennis, creativiteit en ambachtelijkheid. Ook al hebben zij dezelfde opleiding.

Uit:De Volkskrant

13 december 1980

Lennon: "*Imagine* moet werkelijk als een Lennon-Ono song worden gezien, ook al heb ik haar naam er toen niet bij gezet. Het idee voor de tekst en verschillende regels eruit kwamen direct uit Yoko's boek *Grapefruit*. Met Bowie heb ik *Fame* geschreven en dan staat er ook Bowie-Lennon onder. En met Harry Wilsson schreef ik *Old Dirt Road*, maar in Yoko's geval dacht ik toen soms nog, nou ja, het is je vrouw en dan zet je het er maar niet bij, maar dat wil ik nu dus rechtzetten."

3 januari 1981

Zo zie ik een belangrijke wetenschappelijke vraag in het feit dat Robert Schumann's opus 37 werken bevat van zijn vrouw Clara. Werken die - ook in die tijd - als niet minder groot werden beschouwd dan die van Robert.

"Hetzelfde geldt voor een aantal liederen van Fanny Mendelssohn, die onder de naam van haar broer Felix werden uitgegeven. Het verbazingwekkende hier is dan bovendien nog dat van Felix Mendelssohn gezegd werd dat hij helemaal niet zo positief stond tegenover het compositorische werk van zijn zuster."

Vrouwen nemen alleen mannen serieus

Wij zijn onzeker van onszelf. Tegenover elkaar, maar in de eerste plaats tegenover mannen. Ieder van ons weet, ook al geven we dat niet toe, dat mannen vrouwen minder vinden dan zichzelf. Tegenover een man zal praktisch elke vrouw dan ook maar doen alsof ze minder weet dan hij, of ze gaat oprecht twifelen aan haar eigen kennis. Of het nu onze eigen vader is, onze eigen broer, de loodgieter, de dokter of de taxichauffeur, tegenover elke man zullen wij ons minder bekwaam voordoen dan we in werkelijkheid zijn. En in veel gevallen zullen we ons ook minder bekwaam voelen dan mannen. Bescheidenheid, onzekerheid en verlegenheid zijn deugden voor vrouwen.

Mochten we in een moment van overmoed 'vergeten' ons bescheiden op te stellen, dan zullen we daar onmiddellijk op gewezen worden: 'mevrouw, u hoeft mij heus niet te vertellen hoe ik rijden moet' of 'kindje, laat me nu zelf die folders zien, ik kan me heus beter zelf oriënteren'. Ook andere vrouwen zullen ons erop wijzen dat vrouwen zich bescheiden horen op te stellen tegenover hem, want hij weet het echt wel beter. En als het duidelijk is dat hij het niet weet, moet hij in ieder geval ontzien worden, want het is niet goed voor zijn zelfrespect.

Vrouwen zullen zich door de grootste onbenul bestraffend laten toespreken: 'u kunt toch wel een gebruiksaanwijzing lezen?' en 'begrijpt u dan niet dat als de gootsteen verstopt is u de zwanenhals schoon moet maken?' en 'tsja, als u zo slecht rijdt dan is die auto binnen een jaar naar de knoppen'. Wij accepteren van mannen wat we van vrouwen niet zouden pikken. *Wij geloven mannen altijd.* 't Is een man en dat betekent automatisch dat hij het kan weten. Zelfs als gaat het over zaken waar wij alles van weten, dan nog laten wij ons door de mannelijke 'deskundigen' alles haarfijn uitleggen en ons gedrag door hen bepalen. 'Mannen hebben er verstand van', 'mannen zijn technies', 'mannen hebben inzicht' de gynaecologen, de dominees, de therapeuten, de echtgenoten, vaders, broers en ooms.... Ons leven wordt geleid door *hem* en zijn *deskundigheid*

Het is voor elke vrouw vanzelfsprekend dat zijzelf niets of veel te weinig weet en dat andere vrouwen ook niets weten. Die zijn net zo onkundig en dom als wijzelf en daardoor net zo onbelangrijk. Als we de weg willen vragen, of aan een balie inlichtingen moeten inwinnen, richten we ons het liefst tot een man, want we gaan er – onbewust – van uit dat hij het beter weet dan een vrouw.

In gezelschap telt de mening van mannen wel en die van vrouwen niet of nauwelijks. Mannen steken hun mening dan ook nooit onder stoelen of banken. Van jongsaf aan zijn ze gewend dat er naar hen geluisterd wordt en dat ze serieus worden genomen. Vrouwen zullen, als ze al een mening durven hebben (dat is immers aan mannen voorbehouden) deze niet snel verkondigen. Doen we het wel, dan alleen als we er 100% zeker van zijn dat onze mening gefundeerd is. En we zeggen om onze beweringen kracht bij te zetten: 'mijn man zei dat ook al' of 'Professor die en die heeft dat al eerder gezegd'. Met namen van vrouwen hoeven we natuurlijk niet aan te komen.

We steunen mannen altijd. Niet alleen hun denkbeelden, maar ook hun daden. In gezelschap geven we hem gelijk ook al slaat hij onzin uit.

Als hij achter vrouwen aanzit, zullen we hem verdedigen tegen familie, vriendinnen en buurvrouwen, ook al voelen we ons zelf er door gekwetst. Als hij grove grappen maakt over vrouwen lachen wij erom, ook al vinden we die moppen afschuwelijk. Als hij andere vrouwen veroordeelt geven wij hem gelijk ook al zijn we het er in ons hart niet mee eens. We verdedigen hem en steunen hem, onze echtgenoot, onze vriend, onze vader of onze broer blindelings en zonder voorbehoud.

Bij mannen horen we en aan mannen geven we onze vriendschap en liefde (daar rekenen zij trouwens ook op). En dat doen we omdat we van hen afhankelijk zijn.

Mannen onderhouden ons, zij brengen ons in contact met andere mensen, zij geven ons een seksuele identiteit, zij zeggen wat en hoe we iets moeten doen, zij geven ons status, zij leren ons hoe het leven in elkaar zit en hoe de geschiedenis geïnterpreteerd moet worden. Door mannen bestaan we en stellen we zelf ook nog iets voor.

En vrouwen? Tja... met vrouwen kun je de rest van de tijd opvullen. Maar omdat we zelf vrouw zijn weten we maar al te goed hoe vrouwen over elkaar denken en hoe weinig we op elkaar kunnen rekenen. En omdat we elkaars concurrenten zijn ten opzichte van mannen kunnen we elkaar niet werkelijk vertrouwen.

We kunnen elkaar niet echt onze problemen vertellen. We kunnen elkaar bijvoorbeeld niet vertellen dat we het allang niet meer aan kunnen, dat we eigenlijk genoeg hebben van man, kinderen en het vervloekte huishouden. Want dat is niet normaal voor een vrouw.

De norm is dat ons huwelijk gelukkig hoort te zijn en dat J1J als vrouw er iets moois van moet maken. Het huwelijk is min of meer j  uw creatie en j   moet er dus te allen tijde voor zorgen dat de sfeer in huis goed is, desnoods ten koste van jezelf. Het is daarom ook niet zo verwonderlijk dat we ons constant verantwoordelijk voelen voor de situatie in het gezin en er ons alles aan gelegen is dat het gezin naar buiten toe overkomt als een goed en gelukkig gezin.

En als we het dan werkelijk niet meer aan kunnen, al die opgekropte problemen, de eenzaamheid, het gevoel dat we leeg zijn van binnen, het gevoel dat niemand ons ziet, het gevoel dat we ons huis niet meer uit mogen, dan gaan we liever naar een deskundige, dus mannelijke, therapeut of naar de huisarts, dan openhartig onze problemen met andere vrouwen te bespreken.

Seksualiteit: het zich toeëigende terrein van mannen

Seksualiteit is gebonden aan veel regels. De hoofdregel is: één man en één vrouw hebben samen intiem lichamelijk contact. Dit heet heteroseksualiteit of heterofilie om het te onderscheiden van alle andere vormen van seksualiteit. Alle afwijkingen van de heteroseksuele hoofdregel gelden als abnormaal. In de tiende druk (1976) van het bekendste Nederlandse woordenboek, Van Dale, staat als omschrijving van heterofilie nog steeds ‘*normale* geslachtsdrift’.

Heteroseksualiteit is de norm. Bereikbaar voor elke man: hij heeft er niets bijzonders voor nodig en het kost ook niets. Het enige wat er bij komt kijken is een vrouw. En omdat dit laatste in de praktijk toch nogal wat angsten en problemen oplevert, hebben mannen als steuntje in de rug een paar mythes in het leven geroepen, zoals:

1. mannen hebben een onstuitbare seksuele potentie
2. mannen zijn polygaam: ze zijn in staat en hebben het nodig met meer vrouwen tegelijk seksuele relaties te hebben
3. mannen zijn jagers: het veroveren en versieren van vrouwen zit ze ‘in het bloed’

Mannen hebben dus een actieve seksualiteit, een actief driftleven, zoals Freud zo mooi wist te formuleren. Mannen zijn in staat de hele dag seksueel actief te zijn. Niet dat veel mannen dat doen, maar het idee is natuurlijk een hele geruststelling voor ze. En ze staan des te sterker in hun schoenen omdat, volgens de gangbare mannelijke stelregel dat ‘de vrouw in alles de tegenpool van de man is’, voor vrouwen dus het volgende geldt:

1. vrouwen hebben geen actief driftleven - zij kunnen seksueel worden geactiveerd, maar alleen door mannen
2. vrouwen zijn monogaam
3. vrouwen willen veroverd worden. Als ze nee zeggen, bedoelen ze ja.

Doordat mannen vinden dat het jagen hen in het bloed zit, achten zij het niet meer dan natuurlijk dat zij het initiatief nemen (het komt goed uit dat bij meisjes en vrouwen initiatief nemen systematies wordt ontmoedigd), door vrouwen na te lopen, te benaderen, te versieren en tenslotte te *overmeesteren*. Het is er elke jager toch om te doen zijn prooi te besluipen, te bespringen en uiteindelijk te bezitten, dood of levend? Dat is spannend en vereist behendigheid en . . . er is altijd een beloning: de veroverde buit, het bezit!

Het is mannen minder te doen om seksueel genot dan om de verovering en het bezitsgevoel. Om dit te verhullen noemen ze hun emotie hartstocht of passie. Hartstocht is volgens Van Dale's woordenboek (we laten de mannen maar even zelf aan 't woord): 'drift der (zinnelijke) natuur om te voldoen aan hetgeen zij begeert'. De hartstocht geldt vooral de vrouw die een man (nog) niet bezit of niet kan bezitten, omdat ze al bezet is. Hartstocht is onbevredigde liefde. Dwingen tot overgave vinden mannen spannend en ze verzinnen de leukste dingen om het tegenstribbelende wijfje klein te krijgen. Zelden is de hartstocht bestemd voor de vrouw met wie een man al lang samenleeft. En in dat uitzonderlijke geval is de - vaak impotente - man erop uit haar geest te bezitten, want hij ervaart haar als 'raadsel', wat betekent dat zij iets heeft dat hij niet kan begrijpen. En dat kan hij niet uitstaan: bezit dat zich toch aan hem onttrekt.

Mannen zijn gericht op het dwingen tot overgave. Met de rest, het vervolg, weten ze niets te doen, behalve dan de veroverde tot slavin te maken (via de Burgerlijke Stand krijgt dit de goedkeuring van 'de gemeenschap'). Zij *mag* hem verder verzorgen en aanbidden, terwijl hij zich al weer opmaakt voor

de volgende verovering. De mannen die dit niet doen, leven hun frustraties daarover uit op hun echtgenote/vriendin of krijgen een maagkwaal.

Aangezien mannen in voortdurende onderlinge machtsstrijd verwickeld zijn, is de begeerlijkste vrouw de vrouw die ook door andere mannen begeerd wordt. Het jagen krijgt een dubbel doel: de vrouw veroveren en tegelijk een of meer mannen de loef afsteken. Het wordt er extra spannend en gevaarlijk door!

De drie mythes over mannenseksualiteit lenen zich er natuurlijk gemakkelijk voor om in die mannenmachtsstrijd buiten proporties te worden opgeblazen. Hoe meer seksuele relaties een man heeft gehad, des te groter zijn prestige (voor vrouwen geldt precies het omgekeerde). Een man schept dus op over het aantal vrouwen dat hij heeft en *gehad* en over het aantal keren dat hij klaargekomen is. Dat die vrouwen hem hiertoe in staat stelden, wordt genegeerd. Belangrijk is alleen dat er door hem prestaties zijn geleverd, onbelangrijk is of hij er iets bij voelde of de vrouw misschien lief vond. Dat willen mannen niet van elkaar horen, daarin zijn ze niet geïnteresseerd. Ze zijn wél geïnteresseerd in verhalen over seksuele grofheden of in porno. En al houden veel mannen er niet van om zei dergelijke verhalen te vertellen, ze zullen nooit mannen die het wel doen bekritisieren.

Wat voelt een man nu zelf tijdens de seks? Dat is wat ons vrouwen nog het meest interesseert; was de seksuele relatie met die man voor hem óók een liefdesrelatie met mij?

Wij vrezen het ergste.

Wij vrezen dat ook hier geldt dat de man zichzelf ziet door de ogen van de andere mannen, tegen wie hij altijd maar moet opboksen om net zo goed of beter te zijn dan zij, teneinde hun goedkeuring te verwerven.

We zijn bang dat hij zichzelf ziet seksen. Dat hij 'toekijkt' hoe hij een prestatie levert. Dat hij zichzelf goedkeurend toekijkt als het hem weer gelukt is.

Seks is voor mannen in de eerste plaats een middel geworden om zichzelf te bewijzen.

Seks en agressie

Tegenwoordig wordt het, mede onder invloed van het feminisme, bij mannen mode om te zeggen dat ze helemaal niet agressief willen zijn, maar juist dicht bij hun gevoel willen komen. Dat is dan mooi, maar elke vrouw weet uit ervaring dat de seksualiteit van man of vriend kan omslaan in agressie. De seksualiteit van mannen kan zelfs geheel en al agressie zijn: bij verkrachtingen. Het feit dat elke man een verkrachter *kan* zijn, *houdt* vrouwen bang voor mannen. Zo is seksualiteit een machtig wapen in de vrouwenonderdrukking.

Mannen zelf gaan op verschillende manieren met hun seks-agressie-onderdrukkingsmechanisme om: ze ontkennen het; ze voeren er verontschuldigen voor aan; ze geven ons de schuld; ze maken er iets moois van.

1. Ontkenning. We laten de mannen weer even zelf aan 't woord, door middel van een voorlichtingsboek "het seksuele leven van de mens", een bestseller door F.Kahn, 16e druk, blz. 68: 'Verder vormen, om de vrouw voor brutaal geweld te behoeden, de ligging van de grote en kleine schaamlippen, de haarbedekking en de zwellichamen een beletsel (voor het inbrengen van de penis). Tegenover de bewering, die men vaak hoort van vrouwen, dat zij tegen hun zin door iemand verkracht zijn, dient men dan ook zeer sceptisch te staan'. Dit spreekt voor zichzelf. Dat een verkrachte vrouw met bijvoorbeeld een mes werd bedreigd, daarover geen woord.
2. Verontschuldiging. 'Verkracht door iemand' verdoezelt het feit dat verkrachten *altijd en uitsluitend* door mannen gebeurt. Meestal wordt dan als verontschuldiging aangevoerd dat de man werd overweldigd door zijn aandrif, enzovoorts. De mythe van de onstuitbare potentie bewijst hier goede diensten. Dezelfde mythe dient ook als verontschuldiging voor het bezoeken van prostituees, een 'noodzakelijk kwaad'.
3. Beschuldiging. Verkracht? Dan had je maar niet . . . Vrouwen lokken het zelf uit.
4. Er iets moois van maken. De uit literatuur en film bekende koppeling van seks, geweld, bloed en dood wordt gepresenteerd als een metafysisch mysterie waar wij vrouwen niets van begrijpen (inderdaad, nee).

Konklusie: het misbruik dat van seksualiteit wordt gemaakt, heeft deze tot een plaag voor de mensen gemaakt, voor mannen en vrouwen, maar het meest voor vrouwen omdat seks een onderdrukkinginstrument in handen van mannen is.

Vrouwen hebben een afgeleide seksualiteit

Vrouwen hebben volgens mannen geen seks, kunnen alleen door mannen seksueel geactiveerd worden. Niet alleen hebben wij volgens mannen geen zelfstandig seksueel leven, we schijnen ook niets te hebben op de plek waar mannen een pik hebben. Ze vinden dan ook dat we met niets ook niets kunnen, hoogstens afwachten tot een man dat niets tot iets wil opvullen. Dat heet dan: het seksueel volwaardig maken van vrouwen.

Om zo te kunnen redeneren moet er door mannen eerst van alles ontkend worden. Er moet bijvoorbeeld ontkend worden dat wij wel degelijk een actief, seksueel orgaan hebben. Een orgaan dat ook zonder tussenkomst van een man seksueel geprikkeld kan worden (de clitoris). En er moet ontkend worden dat wij in staat zijn met ons zelf of met andere vrouwen te vrijen, dat wij dus wel degelijk seksueel actief kunnen zijn, ook zonder mannen.

In sommige handboeken over seksualiteit wordt de clitoris wel genoemd als lustorgaan, maar wordt zij van weinig betekenis geacht voor de heteroseksualiteit. Seks is in de mannenopvatting coïtus (neuken) en andere seksuele activiteiten zijn geen 'echte seks' (maar voorspel of naspel - ook van die rare onderscheidingen). Vandaar dat in de door mannen geschreven voorlichtingsboeken over seks de vagina dikwijls overbelicht wordt, ten koste van de - veel gevoeliger - clitoris.

Ontkennen is één methode om ons te ontsensualiseren, verwijderen van het seksuele orgaan is een tweede methode. In Noord-Afrikaanse- en sommige Aziatische landen wordt de clitoris eenvoudig weggesneden (clitoridectomie).

Twee methoden die hetzelfde doel hebben: het ontsensualiseren en dus passief maken van vrouwen. Beide methoden werken feilloos, zij het dat in het geval van clitoridectomie de vrouw niet meer in staat is om iets te voelen, want zij heeft niets meer, en in het geval van ontkenning de vrouw alleen maar denkt dat ze niets heeft en daardoor ook niets voelt. En dat is nu precies de bedoeling. We moeten denken dat we zelf niets hebben, dat we zelf niets voelen en dat we zelf niets zijn!

Want alleen dán denken we dat we voor seksualiteit afhankelijk zijn van mannen. Dat geeft elke man macht over elke vrouw.

Hoe gebeurt dat ontsensualiseren, dat ontkennen van onze seksualiteit? Dat gebeurt door ons allerlei gedrag aan of juist af te leren, door ons schaamte, angst en schuldgevoelens bij te brengen. Dat gebeurt

1. Door ons te vervreemden van onze eigen geslachtsorganen

We mogen er niet aan komen en weten nauwelijks hoe het eruit ziet en hoe het allemaal precies werkt. Het woord schaamlippen geeft al aan dat we ons ergens voor moeten schamen. We zijn in paniek als we afscheidingen hebben want dat hoort niet en het ruikt bovendien. We verafschuwen ook ons eigen menstruatiebloed en dat van andere vrouwen. We wassen onszelf veel en gebruiken parfum om onszelf niet meer te hoeven ruiken en doen moeilijk en ingewikkeld met maandverband om zo min mogelijk te laten merken dat we bloeden. In wc's op kantoren hangen tegenwoordig verbrandingsoventjes voor maandverband, zó vies is het!

2. Door ons te vervreemden van ons hele lichaam

We hebben als klein meisje niet om het verst geplast: iets wat jongetjes wel bijna allemaal doen. We zijn meer dan jongetjes bestraft als we met onszelf 'friemelden'. We hebben onszelf nauwelijks en andere meisjes helemaal niet bekeken, betast, beroken of besnuffeld. Niets wat met ons lichaam te maken heeft, hebben wij grondig uitgeprobeerd.

Dat horen meisjes niet te doen, dat is niet netjes.

We hebben dus geen ervaring met ons lichaam. En dat niet alleen. We moeten ons lichaam eigenlijk voortdurend ontkennen. Verdoezelen dat we menstrueren. Verbergen dat we te grote borsten hebben of juist te kleine, niet weten dat we een clitoris hebben en zweten mag ook al niet. Een extra dreigement is nog dat we leren dat ons lichaam voor mannen bestemd is. Modern (!) voorlichtingsboek

(‘Wat gebeurt er nu weer met me’, uitgave Focus, 1980): ‘Ook gebeurt het vaak - vooral als je al vroeg borsten krijgt - dat je vriendinnen je uitlachen en plagen. Laat ze maar, ze doen het alleen uit jaloezie (.). Je zult echter ontdekken dat je borsten je kunnen helpen om er goed uit te zien. Jongens en mannen kijken er graag naar’.

Wat heeft dit voorlichtingsboekje hier geleerd? - Vrouwen lachen je uit om je uiterlijk - je moet er goed uitzien voor mannen - mannen kijken naar je.

Dat mógen mannen. Dat ze ons met de ogen uitkleden, vervreemdt ons ook van ons lichaam. Maar dat mógen mannen. Want ons lichaam is hún prooi. En nooit zijn we mooi genoeg. We mogen nooit zijn zoals de natuur ons geschapen heeft.

Dat is universeel. In alle culturen geldt dat vrouwen niet mooi genoeg of goed genoeg zijn en ze moeten daarom hardhandig worden veranderd, onder het motto: ‘wie mooi wil zijn moet pijn lijden’. In Achter-Indië worden nekken van vrouwen langer gemaakt; in Afrika wordt haar onderlip uitgerekt tot een schoteltje; in het vroegere China werden de voeten van vrouwen afgebonden en in sommige Afrikaanse landen worden van vrouwen de vagina’s bijna geheel dichtgenaaid.

In onze westerse cultuur moeten we ons gezicht wegwerken achter een masker van make-up, een eenheidsmasker dat een symbool is van onze afhankelijkheid. We moeten bh’s dragen om te verhinderen dat onze borsten gaan hangen, want dat vinden mannen niet mooi. We moeten onze haren verven om niet grijs te worden en we moeten ons gezicht laten faceliften om niet ouder te lijken dan 30 omdat mannen alleen van jonge, rimpelloze en weerloos uitzijende meisjes houden (dat herinnert ze het meest aan het slachtoffer, de prooi). We moeten onze armen, benen en oksels scheren en eruit te zien als gladde paling en de tegenpool van mannen. We mogen niet naar onszelf ruiken, want ook daar houden mannen niet van.

Niets mag er echt aan ons zijn, alles moet zó veranderd worden tot we dát zijn wat mannen willen dat we zijn, een compleet negatief van henzelf: *onbehaarde, reukloze, ingeregen, geverfde, geruisloze, seksloze, weinig ruimte innemende en vooral willoze POPPEN*.

3. Door ons te vervreemden van onze eigen seksualiteit en ons gevoel

Ons wordt afgeleerd te genieten. Hoe kunnen we ook genieten met een lichaam dat we nauwelijks kennen? Hoe kunnen we genieten met een lichaam dat we haten en verafschuwen, omdat het niet voldoet aan de door mannen en damesbladen gestelde normen?

Genot is alleen voor mannen bestemd. Dat geldt ook op het gebied van eten en drinken. Vrouwen zijn er om het eten te bereiden. Genot is mannelijk, evenals onmatigheid. Vrouwen horen bescheiden te zijn. Ook seksueel (geen ‘afgelikte boterham’ worden).

Als kind konden we soms nog intens genieten van een ijsje of een taartje. Maar als volwassen vrouwen zich volproppen met taartjes kunnen ze er niet van genieten want het mag niet voor de lijn.

Seksueel doen we alles om het hem, de man met wie we vrijen zo prettig mogelijk te maken zodat hij de mogelijkheid krijgt om te genieten (net zoals we dat met koken doen). En in ieder geval is h́j het die bepaalt hoe er gevreeën moet worden en hoe het ‘t lekkerst is. Naar onze wensen wordt nooit gevraagd en we maken ze ook niet kenbaar.... als we ze al hebben.

We weten wel dat we seks met mannen meestal niet prettig vinden, omdat het niet intiem is, er prakties nooit geknuffeld wordt en het allemaal veel te vlug gaat naar onze zin. We willen ook niet meer knuffelen want hij wil er altijd meteen seks van maken.

We begrijpen niet waarom mannen seks zo in de prestatiesfeer trekken alsof ze voortdurend moeten bewijzen dat ze wel seks hebben en dat ze wel een echte man zijn. En niemand van ons begrijpt hoe mannen met een vrouw naar bed kunnen om wie ze niets geven.

Vaag en ergens ver weg in ons bewustzijn weten we dat liefde en seks juist bij elkaar horen, dat seks om de seks en verliefd op de liefde beide onbevredigend zijn. En we vermoeden dat de hele versekking van het leven eigenlijk niet zo veel met onszelf uitstaande heeft. We vermoeden dat seks niet plat, grof en gewelddadig moet zijn maar juist zonnig, zacht, genotvol en adembenemend. En in onze opstandige momenten weten we dat we door liefde en seks juist gesterkt willen worden in plaats van uitgehouden en verzwakt. En we weten dan ook ineens dat we alles in huis hebben om te kunnen genieten, dat we mooi zijn zoals we zijn, en dat ons eigen lichaam met al haar uitscheidingen lekker en genotvol kan zijn.

4. Door ons te leren dat seks voor mannen is en dat wij moeten zorgen voor de liefde

Van iemand houden is eigenlijk vrouwenwerk. ‘Liefdevol’ is een woord dat alleen bij vrouwen past. Hét symbool van liefde is de moeder: zij houdt van haar man en kinderen.

Voor mannen betekent ‘liefde’ vaak hetzelfde als seks (bijvoorbeeld de liefde bedrijven). Seks is iets dat niet bij vrouwen hoort.

We leren dat we geen eigen seksuele behoeften hebben en we leren ons ook schuldig te voelen als we ze per ongeluk wel hebben. Mannen hebben nooit schuldgevoel, ook niet als ze met een andere vrouw dan hun eigen vrouw vrijen. Wij daarentegen stikken bijna in het schuldgevoel.

We leren tenslotte dat alleen mannen ons tot een seksueel wezen kunnen maken. En daarom moeten we wachten. Wachten op dat wat nooit zal komen, de ‘ware Jacob’, de man van onze dromen, de prins op het witte paard die ons eindelijk wakker kust en bevrijdt uit het gedwongen keurslijf van taboes en verboden. En we geloven dat al onze zelfopoffering, al onze zelfontkenning en al onze zelfhaat niet voor niets waren, want als hij er eenmaal is zal alles goed worden.

En we geloven erin, omdat we geen keus hebben; we hebben, zijn en voelen immers zelf niets? Dus geloven we de mooie verhalen over het ‘mooiste tussen man en vrouw’ en de mooiste dag in het leven, het huwelijk.

En daarna, als we tenslotte toch maar getrouwd zijn met de jongen om de hoek en we ons weleens afvragen of dat zwijsende gezwoeg en gezucht boven op ons iets met liefde en intimiteit te maken heeft, blijven we krampachtig geloven dat het allemaal nog wel goed komt. Of we denken automatisches dat het allemaal onze schuld is. Dat we hem niet weten te boeien of dat we zelf nog niet zover zijn. En we vinden het zielig voor hem in plaats van voor onszelf.

We proberen hem op te vijzelen als hij instort. Zijn impotentie is onze schuld. We vertroetelen hem nog eens extra, prijzen zijn seksuele prestatie en verzekeren hem dat zijn pik echt niet te klein is, maar juist mooi en bijzonder. En we doen alsof we klaar komen, omdat dat moet en om hem het gevoel te geven dat hij weet hoe met vrouwen om te gaan.

Uiteindelijk moeten we er ook voor zorgen dat hij met ons blijft vrijen. Want als hij ermee ophoudt of teveel kritiek heeft betekend het dat hij niet meer wil en we hem dus kwijtraken. Je moet seksueel afhankelijk blijven van een man als je ekonomies van hem afhankelijk wilt blijven.

Mannen in relaties

Voor mannen is een relatie of een huwelijk geriefelijk. Een goedkoop hotel met vol pension (al maken ze buiten de deur zure moppen over hun ‘gevangenschap’). Er wordt voor hen gezorgd. En naar buiten toe zijn zij een normale, aangepaste man, zoals de andere mannen. In het begin is het ook gezellig en intiem, iets nieuws. Ze zijn trots op hun vrouw of vriendin.

Een relatie is functioneel voor mannen. Een relatie is een nodige aanvulling op hun eigenlijke leven, hun arbeidsleven. Want een relatie is ‘warm en relaxed’. Dat deze warmte niet vanzelf ontstaat maar gemaakt moet worden, dringt niet tot hem door. Hij hoeft het zelf niet te doen. En als het even saai is gaat hij naar het café.

In een relatie is alles toegestaan: je laten gaan, onredelijk zijn en dat weten, ruzie maken, schreeuwen, slaan, trappen. Dat is erg prettig, want in de mannen-werkwereld kan dat allemaal niet.

Er bestaat geen relatiegedrag. Alles gebeurt ‘spontaan’. Alleen wordt van de vrouw of vriendin wel verwacht dat ze alle brokken naadloos lijmt, dat ze alles nieuw houdt.

Tegenover de kinderen heeft een man vaak een zekere verantwoordelijkheid. Ze zijn soms ook leuk. Tegenover zijn vrouw of vriendin is die verantwoordelijkheid minder. Als de seks met haar minder spannend wordt en op den duur ondergesneeuwd raakt onder de problemen, dan gaan de meeste mannen over tot pesten en treiteren en tot seksuele eisen waarop de vrouw eigenlijk niet wil ingaan, seksfilms of partnerruil bijvoorbeeld. Treiteren begint klein (‘je ene borst hangt lager’, ‘zullen we vrijen, maar ga je dan eerst douchen?’) en gaat over in grove verwijten (‘kun je jouw kinderen niet wat beter opvoeden?’), eindeloze ruzies en geestelijke of lichamelijke wreedheid. Angst of afkeer bij de vrouw werkt hierbij vaak als aansporing tot nog meer geweld.

De in langdurige relaties nogal eens voorkomende impotentie laat een man niet merken. Hij doet liever of hij haar niet meer aantrekkelijk vindt, of suggereert dat het haar probleem is. Wat hij altijd wel ‘per ongeluk’ laat merken, is dat hij buiten de deur vrijt.

Bij echtscheiding, als de relatie een woestijn is geworden en het paradijs bij een nieuwe vrouw wenkt - daar is nog wat te plukken -, gaat het vaak wraakzuchtig toe. Enige historische uitspraken: ‘Ze heeft m’n

leven verpest en nu wil ze me ook nog ruïneren'. 'Ze heeft me kaal geplukt en op de kale vloer achtergelaten', 'je moeder is alleen op geld uit'.

De vriendinnen van de vrouw - als die tenminste tijdens het huwelijk aangehouden mochten worden - heeft hij allemaal al ingepalmd of versierd of het huis uit gepest. Tegen zijn nieuwe vrouw zal hij uiteraard zeggen dat jij hem nooit hebt begrepen.

Vrouwen in relaties

De relatie is levensvervulling. Je doet je best. Je wilt hem niet kwijt. Je vergeeft veel en richt je agressie zwijgend naar binnen, in jezelf, waar die tot schuldgevoel en rancune wordt. Je wilt meer contact met je man/vriend, praten over dingen. Je probeert je liefde als wapen te gebruiken door hem deze soms te onthouden, maar je wilt hem niet kwijt, dus je legt het snel weer bij. De verzoening legt hij uit als een invitatie om met je naar bed te gaan. Je forceert je met seks. Je wilt erover praten. Je bent blij als hij tijdlang geen zin heeft, maar tegelijkertijd verontrust: zou er een ander zijn? Zou hij me aan de dijk zetten? Je wilt hem houden. Je doet constructieve voorstellen, je gaat in op voorstellen van hem die tot verbetering van de relatie moeten leiden. Je wilt dus best naar een vrouwengroep, dan kun je je agressie kwijt. Je wilt dus best in therapie, want de seksuele problemen worden door jou veroorzaakt, heeft hij je altijd verteld. Op de therapie hoor je dan weer dat je meer met hem moet praten. En seks moet oefenen. Je vindt feminisme belachelijk: mannen moeten ook emanciperen en onderdrukking bestaat in Nederland niet. Maar feminisme heeft toch wel iets. Jammer alleen dat die vrouwen iets tegen mannen hebben.

Je voelt je alleen. Je vriendinnen zijn zelf getrouwd en verhuisd of je man/vriend heeft ze het huis uit gekeken of gepraat (je kon nooit eens alleen met ze zijn).

Je wilt eerst niet scheiden. Je wilt houden wat je hebt, óók je man, want je kan niets meer krijgen, je hebt niets meer te verwachten. De kinderen, die er altijd al de oorzaak van waren dat je geen onneembare vesting van jezelf kon maken, waardoor je ook kwetsbaar voor je man bleef, die kinderen blijken nu je achillespees: juist in hen ben je het diepst te treffen. Je stikt in het schuldgevoel.